RAPORT EDUCAȚIONAL

LUNA IUNIE 2020

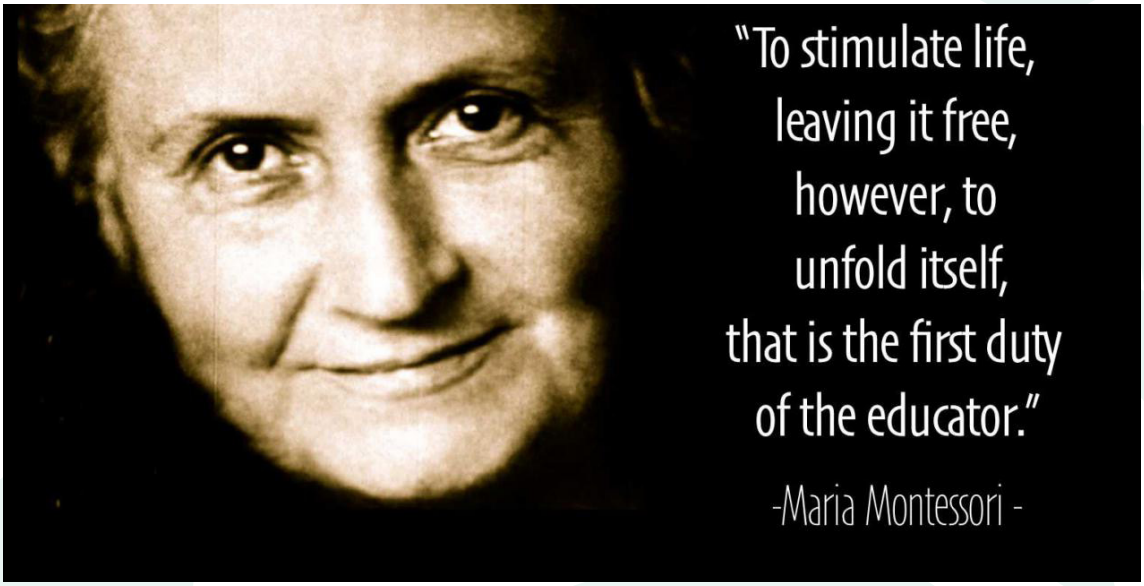

"Partea cea mai importantă a dezvoltării umane este latura mentală. Mişcările omului trebuie să fie organizate în conformitate cu orientările şi direcţiile trasate de viaţa sa mentală. Inteligenţa este cea care distinge omul de animale şi primul lucru care urmează să apară este construirea inteligenţei. Toate celelate aşteaptă după ea. Când copilul se naşte, organele lui nu sunt terminate; scheletul este departe de a se fi osificat; nervii motori nu sunt încă înzestraţi cu membrana lor de mielină care-i izolează unul de altul şi le permite să transmită comenzile creierului. Prin urmare, corpul rămâne inert ca şi când ar fi doar schiţa unui proiect de corp. Deci, fiinţa umană se dezvoltă mai întâi în inteligenţă, iar restul dezvoltării preia, în totalitate, forma şi modurile de acţiune ale vieţii sale mentale. Acest lucru arată cel mai bine importanţa primului an şi faptul că prioritatea pe care o are inteligenţa în procesul dezvoltării este caracteristică fiului omului. Acum, creşterea copilului consistă din multe părţi, toate urmând o ordine fixă, deoarece respectă o lege comună.

Un studiu detaliat al dezvoltării embrionare postnatale arată când craniul îşi completează creşterea, când fontanelele - datorită întâlnirii părţilor cartilaginoase – se apropie treptat; când anumite suturi, cum ar fi sutura frontală se îmbină; şi apoi cum întreaga structură fizică îşi schimbă proporţiile relative şi cum se ajunge la osificarea finală a membrelor până la extremităţi. Se cunoaşte, de asemenea, când sunt mielinizaţi nervii spinali şi când cerebelul - organul de echilibru al corpului care este foarte mic la naştere - întreprinde o creştere bruscă şi rapidă până când atinge proporţia normală în raport cu emisferele cerebrale.

În sfârşit, cum se modifică glandele endocrine şi cele care au o funcţie în procesele digestive. Aceste fapte sunt bine cunoscute de câtva timp şi ele arată nivelele succesive ale "maturităţii" în dezvoltarea fizică, mergând mână-n mână cu schimbările corespunzătoare din fiziologia sistemului nervos. Astfel, de exemplu, dacă nervii şi creierul mic sau creierul din spate (cerebelul) nu au ajuns la nivelul de maturitate potrivit, atunci va fi imposibil pentru copil să-şi păstreze echilibrul şi, prin urmare, să stea în capul oaselor sau să se ridice. Niciodată educaţia sau exerciţiile fizice nu vor putea să stabilească alte limite la această posibilitate.Prin maturizare, organele motrice se oferă, ele însele, puţin câte puţin, comenzilor minţii şi aceasta poate, apoi, să le facă să se mişte în moduri nedeterminate, aşa încât să preia experienţă din mediul înconjurător. Prin intermediul acestor experienţe şi al acestor exerciţii, mişcările copilului devin coordonate şi, în final, voinţa lui le poate folosi pentru propriile scopuri.

Omul, spre deosebire de animale, nu se naşte cu mişcări deja coordonate; el trebuie să-şi modeleze şi să-şi coordoneze propriile mişcări. Nu are nici măcar un scop predeterminat; şi pe acesta trebuie să şi-l afle singur. Cât de diferit este de odraslele majorităţii mamiferelor care merg, aleargă şi sar de la naştere în conformitate cu specia lor. Ele pot executa, aproape imediat, cele mai dificile manevre; de exemplu, să se caţere dacă aşa le cere ereditatea lor, să sară peste obstacole sau să-şi ia rapid zborul."

(Maria Montessori, Mintea absorbantă, trad. Marcel, Căpraru, ed. A.P.A, 2006, Drobeta Turnu Severin, pp 70-72, varianta electronică)

GRUPA NIDO

Mediul Montessori pregătit este împărțit pe următoarele secțiuni:
1. Viața practică
2. Activități pentru coordonarea ochi-mână
3. Activități ce țin de dezvoltarea limbajului
4. Artă
5. Muzică și mișcare

Activități de viață practică

Scopuri generale ale vieții practice:
• Crește independența funcțională a copilului
• Implică folosirea și rafinarea motricității fine
• Experiență activă în mediu
• Crește stima de sine și încrederea în sine Self-esteem, self-confidence, atitudinea "pot să fac singur"
• Cunoaștere - copilul învață cum funcționeaza lucrurile. Începem să îi arătăm mai întâi copilului lucrurile simple, de exemplu cum folosim mătura, și abia apoi trecem să îi arătăm lucruri mai complicate, tehnologie, cum ar fi aspiratorul, acesta fiind și procesul natural de învățare.

Activitățile care fac parte din viața practică se împart în 5 secțiuni:
- Îngrijirea personală,
- Îngrijirea mediului – în interior și în exterior,
- Mutarea mobilierului (masa și scaunul), folosirea covorașului.
- Grație și curtoazie,
- Mâncarea.

Exercițiile ce țin de îngrijirea personală conduc copilul spre independență, încredere în sine (pot să fac singur). În același timp învață și cum să folosească obiectele reale ce țin de mediul său înconjurător.

Îngrijirea personală

Copilul devine interesat de sine încă de la naștere, de propriul său corp, precum și de îmbrăcămintea pe care o poartă. Activitățile care includ îngrijirea personală sunt: spălatul pe mâini, pieptănatul, suflatul nasului, curățarea pantofilor, spălatul pe dinți, îmbrăcatul/dezbrăcatul.

Spălarea vaselor - este un exercițiu prin care copilul învață cum să spele vasele pentru o mai bună înțelegere a îngrijirii personale, dar și a mediului. Această activitate se desfășoară într-o ordine logică, având o anumită secvențialitate.

Îngrijirea mediului

Prin intermediul acestor activități copilul interacționează cu mediul său și devine responsabil de îngrijirea lui. Printre aceste activități sunt: măturatul, ștersul apei de pe podea cu ajutorul mopului, lustruitul oglinzii, spălatul geamului, lustruitul lemnului, ștersul mesei, spălatul mesei, ștersul prafului de pe plante, udatul plantelor, aranjarea florilor în vază, spălatul vaselor, spălatul cârpelor.

Lustruirea oglinzii: acestă activitatea vizează dezvoltarea concentrării. Totodată, îmbunătățește încrederea de sine, atenția, coordonarea mână- ochi și motricitatea fină.

Mâncarea

Copiii pot să-și pregătească singuri o gustare, pot să taie banana și să mănânce, să facă suc de portocală,să taie mărul, etc.
Servitul mâncării se face în condiții de bune maniere, copiii ajută la așezarea bolurilor/farfuriilor și a tacâmurilor pentru mesa de prânz. Mâncând singuri capătă independență.

Decojirea și felierea ouălor: ajută la coordonarea mână-ochi, îmbunătățește concentrarea și rafinează lucrul cu ambele mâini. De asemenea, sporește stima de sine.

Activități pentru coordonarea ochi-mână

Cutia cu pioni: are ca scop rafinarea miscarii de prindere, rafinarea coordonarii ochi-mana, coordonarea miscarilor in timp ce stau la masa, încurajarea si dezvoltarea independentei și discriminarea spatială.

Activităti ce țin de dezvoltarea limbajului

Biblioteca - este un loc de liniște și relaxare unde copiii pot răsfoi cărți. Ei învață cum să țină o carte, cum să răsfoiască paginile.

Arta

Desenul – copiii nu au nevoie să fie învățați să deseneze, la această vârstă desenul (mâzgăleala) fiind o artă autoînvățată ce reprezintă un pas natural în dezvoltarea ființei umane.

Activități în aer liber

Activitatile în aer liber – incurajeaza copilul sa isi dezvolte imaginatia si creativitatea, sa isi asume riscuri si responsabilitati, sa gaseasca singur solutii si sa descopere placerea de a face anumite lucruri.

Cu drag,
Adina